

δπου πολλά και διάφορα ἔχνη διεκρίνοντο· ἔπειτα στραφεὶς μετὰ μειδιάματος εἶπε πρὸς τὸν λευκὸν φίλον του, ὅστις ἐχαλάρωσε τὸν ζωστήρα του καὶ ἐκδυθεὶς ἔστειψε τὸν κυνηγετικὸν χιτῶνά του, παρέτῃρει δὲ ἤδη τὸ βαβδωτόν του διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἐβράχῃ ἐκ τινος ἀπροσεξίας του.

«Οἱ κυνηγοὶ πολλάκις εὗρον τὸ σπηλαῖον, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ Τεσακὲ δὲν ἦσαν ποτὲ μαζὺ τῶν ἡναψαν τὴν φωτίαν τῶν εἰς τὴν εἰσοδὸν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔφερε οὔτε σπινθῆρα τόσον μακράν· αὐτοὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὸν λύκον, ὅστις ἔρπει περὶ τοῦ στρατοπέδου τοῦ κοιμωμένου κυνηγοῦ — ὁσφραίνεται τὸ κυνήγιον, τὸ ὅποιον εἶναι κρεμασμένον, ἀλλὰ φοβεῖται τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου.»

«Εἰς ποῖον ἐκ τῶν τριῶν σπηλαίων εἶναι ἄρα γε ἡ ἄρκτος;» ἠρώτησεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἐφόρει πάλιν τὸν κυνηγετικὸν του χιτῶνα, καὶ περιέσφιγγε τὸν ζωστήρα μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐγχειριδίου. «Ὅλα φαίνονται ὅμοια, καὶ τὰ κατηραμένα εἶναι δύσκολα καὶ τὰ τρία.»

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ὁ Τεσακὲ ἐξηκολούθει, ἐν τῷ μεταξὺ, τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ἤδη δείξας εὐρύν τινα δρομίσκον, ἄγοντα πρὸς τὴν ἀριστερόθεν ὀπὴν, ὅπου τὰ ἐνδοθεν ἔχνη ἦσαν ἀποτύπωμα τῶν ποδῶν τοῦ ζώου εἰσερχομένου, ἐνῶ προσεκτικῶς ἐθέσκει τὰ σημεῖα διὰ τοῦ φωτός του, καὶ ἔθετε τὰς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς του χειρὸς ἐπ' αὐτῶν, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ἐκτιμήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἐχθροῦ, «Ἰδοὺ! «ἀνέκραξε, καὶ παρουσιάσας τοὺς κεκλεισμένους δακτύλους τῆς δεξιᾶς του χειρὸς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε.» Εἶναι μεγάλη καὶ βαρεῖα· οἱ πόδες τῆς ἐχώθησαν εἰς ἀρκετὸν βάθος, καὶ κοιμάται!»

«Λοιπὸν, Τεσακὲ, ἐὰν κοιμάται» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, ὅστις τελειώσας ἤδη τὰς προπαρασκευάς του, ἔθετε νέον καψύλιον διὰ νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τῆς ἐκपुरσοκροτήσεως, «λοιπὸν θὰ ἔχωμεν εὐκόλον κυνήγιον, καὶ θὰ ἀνησυχῶμεν περισσύτερον διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν γραῖαν φίλην μας εἰς τὸ φῶς, παρὰ διὰ νὰ τὴν φονεύσωμεν. Ἀλλὰ» προσέθηκεν, ἐνῶ ὕψωνε τὸ φῶς του ἐκ τοῦ ἐδάφους, «δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν· ὁ Ρέδχαμ θὰ ἐκουράσθῃ φρικτὰ προσμένων, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω κανέν καλὸν κομματί κρέατος εἰς τὴν φωτίαν διὰ δεῖπνον.»

«Διὰ δεῖπνον! οὐ εἶπεν ὁ Τεσακὲ μειδιῶν, «Ὁ ἀδελφός μας θὰ ἴδῃ πάλιν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα εἰς τὰ βουνά, καὶ θὰ ἦναι ἐξηπλωμένος εἰς τὴν φωτίαν προσμένον ἡμᾶς. Τὸ σπηλαῖον εἶναι στενόν, καὶ ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν πολὺ καὶ δραστηρίως, ἕως οὐ ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας!»

«Τί ἀθλιότης,» ἐψιθύρισεν ὁ Βέρνερ, βλέπων τὴν κατὰστασιν τῶν κατεσχισμένων ἐνδυμάτων του, εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως ὁ Τεσακὲ δὲν ἐδίδε διόλου προσοχήν. «Ἐδῶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, ἀλλ' ἐμπρός! Ἀς ἐργασθῶμεν λοιπὸν· ὅσῳ περισσότερον ὀκνεύομεν, τόσῳ

ἀργότερα θὰ τελειώσωμεν. Καὶ τώρα Τεσακὲ, ἐμπρός!»

Θέλει ὁ ἀδελφός μου νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ κοντὸν βαβδωτὸν εἰς ἐμὲ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη μου;» εἶπεν ὁ Ἰνδὸς, ἀπαθῶς.

«Ὅχι, ὄχι· Δὲν ἐνόουν τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, «ἐγὼ θὰ προχωρήσω ἔρπων, καὶ νὰ μὲ ὀδῇς τὴν κρεμάλαν, ἐὰν παρατηρήσῃς κανέν σημεῖον φόβου εἰς ἐμέ. Ὅχι· ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς βιάσῃ ἡ πείνα, καὶ κανεὶς φόβος ἢ ἄγων ἐμπορεῖ νὰ μὲ νικήσῃ. Πρόσεχε λοιπὸν εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ βλέπωμεν τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Καὶ τώρα ἐμπρός.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶπε πρὸς τὰ πρόσω προβάλλων τὸ πυροβόλον του πρὸ αὐτοῦ, καὶ κρατῶν τὸ φῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐπομένον τοῦ Τεσακὲ, ὅστις ἰδὼν, ὅτι ὁ συνάδελφός του ἀπεφάσισε νὰ προπορευθῇ, οὐδόλως ἐλάλησε, καὶ ἐφάνη ἀρκούντως εὐχαριστημένος, ὅτι ὁ νεανίας οἰκειοθελῶς ἀνέλαβε τὸν μέγιστον κίνδυνον.

Κατ' ἀρχὰς τὸ σπηλαῖον ἦτο τόσον εὐρύχωρον, ὥστε ἀμφότεροι ἠδύναντο νὰ ἔρπωσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων, ἀλλὰ μετὰ πεντήκοντα σχεδὸν ὀργυῖας, καθίσταται στενότερον εἰς πᾶν βῆμα αὐτῶν πρὸς τὰ πρόσω, ὁ δὲ θόλος τοῦ σπηλαίου, ἀπέχετο τοῦ ἐδάφους ἕως δώδεκα δακτύλους· ὥστε ὁ Βέρνερ, ὅστις καὶ εὐρύτερος ἦτο καὶ εὐρύνωτος, μόλις νὰ ἔρρῃ ἠδύνατο. Καὶ ὅμως προσέβαινεν ἰδὼν ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐδάφους, ὅτι ἡ ἄρκτος εἶχε διέλθει διὰ τῆς στενῆς ταύτης θέσεως, καὶ ταχέως ἐφθασεν εἰς μέρος, ὅπου ἦτο δακτύλους τινὰς ὑψηλότερον.

Ἀλλ' ἐνταῦθα νέα δυσχέρεια παρεμβάλλεται αὐτοῖς, διότι, ἂν καὶ ἡ δίοδος ἦτο εὐθεία πρὸς τὸ ὄρος, ὅμως χάσμα τι ὥς ἄβυσσος ἔχαινε πρὸ αὐτῶν· καὶ δὲν ἦτο μὲν εὐρύτερον τῆς διόδου ὅπου εἶπον, ἐξετεινετο ὅμως μέχρι τριῶν ποδῶν τοῦλάχιστον κατὰ μῆκος. Κύριος δὲ οἶδε πόσον βαθὺ ἦτο! διότι ὁ Βέρνερ, ὅστις εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὸ φῶς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ βραχίονός του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τίποτε.

«Μήπως ὁ ἀδελφός μου ἀκούει τὴν ἄρκτον;» ἠρώτησεν ὁ Τεσακὲ, ἀφοῦ παρετήρησεν, ὅτι ὁ συνάδελφός του δὲν προέβαινε.

«Ὅχι· ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ἐν χάσματι,» ἐψιθύρισεν ὁ Γερμανός, «καὶ δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω πρὶν μάθω πόσον εἶναι βαθύ. Ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω πῶς νὰ κάμω· διότι δὲν βλέπω τὸν πάτον, καὶ οὔτε πέτρων ἔχω ἐδῶ νὰ ρίψω κάτω.»

«Καὶ ἐχάθησαν αἱ σφαῖραι;» ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς λακωνικῶς.

«Τῶνόντι, Τεσακὲ, δὲν τὰς ἐνθυμήθην. Καὶ δὲν ἔχω, βέβαια, ἀνάγκην νὰ ρίψω πολλὰς ἐδῶ μέσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, συγχρόνως δὲ λαβὼν ἀπὸ τὸ θηλάκιον τοῦ κυνηγετικοῦ του χιτῶνος μίαν, ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ βαράθρου αὐτήν.

Φαίνεται δὲ, ὅτι ἦτο ὥσει τριάκοντα ποδῶν τὸ βάθος· διότι ὁ ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς σφαίρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὑπόκωφος ἤχος, ἕως οὐ φθάσῃ εἰς τὰ ὠτά του

παρήλθεν ικανή ώρα. Ἐκ δὲ τοῦ ἀποτελέσματος οὐδ' ὅλως νύχαριστήθη, ἀλλὰ γογγύζων, εἶπε·

«Δὲν πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα· διότι ἐάν περάσω στήριζόμενος ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν, πῶς ὀργή θὰ ἐκ-

τῇ φονευμένου ζώου, θὰ εὕρῃ τὸν τρόπον νὰ τὸ ἐκβάλῃ ἔξω.»

«Καλὰ! ἀφοῦ τὸ ἐγκρίνης», εἶπεν ὁ Βέρνερ, «πολύ καλὰ, θὰ ἦσαι ὑπεύθυνος, ἐάν ὅλοι οἱ κόποι καὶ οἱ ἀ-

Ἡ Περιγίτησα Ἀλίκη.

βάλωμεν τὴν ἄρκτον ἔξω; Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ κάμω.»

«Ἐμπρὸς, ἂν ὑπάρχῃ τρόπος», ἀπεκρίθη ὁ Τεσακέ. «Εἶναι δύσκολον νὰ πληρώσῃ τις πτηνόν, ὅταν πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. Ὅταν ὁμῶς ὁ Τεσακέ βλέπῃ τὸ αἶμα

γῶνές μας ὑπάγουν εἰς μάτην.»

Ταῦτα εἰπὼν, καὶ κρεμάσας τὸ βαθιδωτὸν τοῦ ἐπὶ τῶν νώτων, ἐστηρίχθη διὰ τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν γονάτων ἐπὶ τῶν τραχέων τοίχων τοῦ σπηλαίου, καὶ σχεδὸν αἰωρούμενος ἀνωθεν τοῦ βαθύως βαράθρου, ἐν-

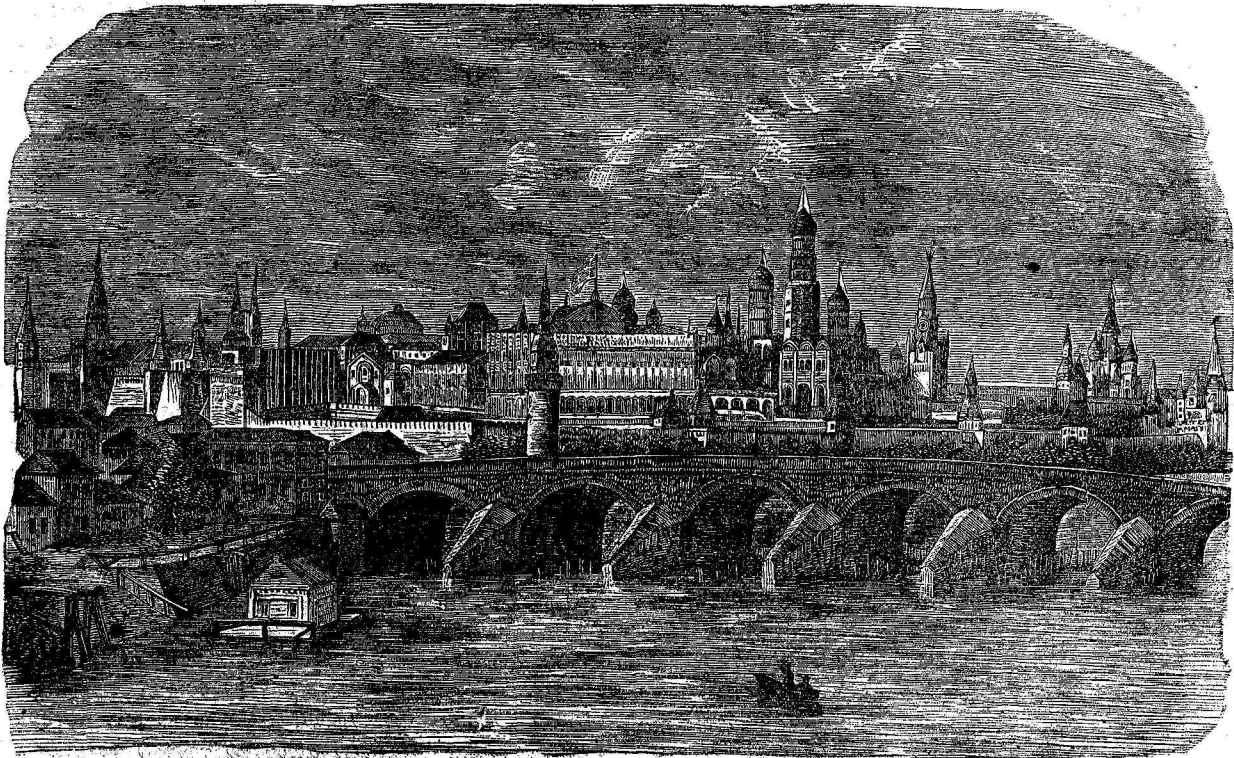
τός του όποιου, εκ τινος αδυναμίας των νεύρων ή όλισθήματος ήδύνατο να κατακρημνισθή, προέβη προφυλακτικώς, δάκτυλον πρὸς δάκτυλον, και έφθασεν εις τὸ άλλο άκρον, ή μάλλον εξηκολούθησε τήν συνέχειαν τῆς διόδου, ήτις ήτο τόσο στενή, ώστε μόλις ήδύνατο ο άνθρωπος να στραφή πρὸς τὸ μέρος, όθεν διήλυθε. Μή αναιμείας δε τὸν Ινδον, ον ενόμιζεν έπισθέν του, ειρπε προσωτέρω και περηκολούθει τὰ ίχνη, τὰ όποια ήδη ήσαν καθαρώς εντετυπωμένα επί του μαλακού εδάφους, μέχρις εκατόν όργυιων μακρότερον, ότε αίφνης ήκουσεν ήσυχον και βραγχώδη ήχον ούχι πολύ μακράν έρχόμενον και πρὸς τὸ αὐτὸ εκείνο μέρος του σπηλαιου, πρὸς ο διήυθύνετο. Ηεροάσθη και εύκρινώς ήκουσε τὸν ήχον, τὸν όποιον ή άρ-

αφού απέβίωσεν ή μικρά της κήρη, έπεσεν άσθενής και ο υιός αὐτῆς πρίγκιψ, Έρνεστος μεταδοθείσης τῆς νόσου και εις αὐτόν.

Η φιλόστοργος μήτηρ έφίλησεν εις τὸ στόμα τὸ έν άγωνία τέκνον της πρὸς παραμυθίαν· αλλά τὸ φοροποιὸν μόλυσμα εισέδυσε και έταρσε θανατηφόρος τήν τρυφερὰν μητέρα.

ΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟΝ

Κρεμλίνον, λέξις άθεθαίαις παραγωγῆς, είναι όνομα κοινόν εις τὸ φρούριον περὶ τὸ όποιον πάσα σχεδόν αρχαία ρωσική πόλις ήτο εκτισμένη. Τὸ Κρεμλίνον τῆς Μόσχας είναι περιτείχισμα σχεδόν τριγωνικόν, περίξ του όποιου έγειρόνται ύψηλά τείχη, έχοντα έν

κτος κάμνει κατά τὸν χειμερινόν της ύπνον, όταν μωζάνη τοὺς πόδας της.

[Έπεται συνέχεια]

Η ΠΡΙΓΚΙΠΗΣΣΑ ΑΛΙΚΗ

Η αὐτῆς βασιλική ύψηλότης ή πριγκίπισσα Αλίκη, τριτότοκον τέκνον τῆς βασιλείσσης τῆς Αγγλίας, έγεννήθη Απριλίου 25, 1843, και ένυμφεύθη έν Όσβόρν Ιουλίου 1, 1862, μετά του μεγάλου δουκός της Έσσης. Απέθανε δε εκ διφθερίτιδος τῇ 14 Δεκ, 1878, θύμα γενομένη τῆς μητρικῆς στοργῆς της. Πεικὼν ήν παρατίθεμεν σήμεραν παρουσιάζει τήν πριγκίπισσαν κρατοῦσαν εις τὰς άγκάλας της τήν όλίγας ημέρας πρὸ του θανάτου της αποθανούσαν θυγατέρα αὐτῆς εκ τῆς αὐτῆς νόσου εξ ής και ή μήτηρ αὐτῆς. Αλλ

εκάστη γωνία στεγὸν πύργον. Απὸ τῆς θεμελιώσεως του φρουρίου τούτου, κατά τὰ μέσα τῆς δωδεκάτης εκατονταετηρίδος, χρονολογείται και ή θεμελίωσις τῆς Μόσχας αὐτῆς. Περὶ τὸ 1170 ο Ανδρέας, ο υιός του Βλαδιμήρου του Μονομάχου, ήγεμόνος του Κιέβου, έκτισε λιθίνην εκκλησίαν, έντός του Κρεμλίνου, και κατέθεσεν έν αὐτῇ τήν εικόνα τῆς Παναγίας, τήν γραφείσαν υπό του Αποστόλου Λουκά. Η εικὼν αὐτῇ φαίνεται έτι και νῦν έν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Αναλήψεως, όστις κείται επί τῆς θέσεως του αρχαίου οικοδομήματος. Η Μόσχα και τὸ Κρεμλίνον αὐτῆς υπέστησαν πολλά δεινά κατά τὸν μεσαιῶνα. Έλεηλατήθη και έπυρπολήθη υπό των Μογγόλων κατά τήν δεκάτην τρίτην εκατονταετηρίδα, πάλιν δε κατά τήν δεκάτην τετάρτην και δεκάτην πέμπτην εκατονταετηρίδα υπό των ήγεμόνων τῆς Λιθουανίας. Η πόλις